

Sygn. akt I ACa 753/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Grażyna Wołosowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2022 r. w Białymstoku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **S.A. we W.**

przeciwko **Gminie O.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 21 maja 2021 r. sygn. akt I C 622/19

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 4.050 złotych tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.

(...)

Sygn. akt I ACa 753/21

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. we W. wystąpiła przeciwko Gminie O. o zapłatę kwoty 76.161,40 zł wraz z następującymi odsetkami: ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 8.080 zł; ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 35.007,98 zł; ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 26.662,04 zł; ustawowymi liczonymi od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 6.411,38 zł. Domagała się także zasądzenia od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Argumentowała, że nabyła wierzytelność dochodzoną pozwem od R. D., prowadzącej (...)w O., której pozwana Gmina wypłacała dotacje oświatowe za lata 2011-2014 w zaniżonej wysokości.

Nakazem zapłaty z dnia 4 lipca 2019 r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 74/19, Sąd Okręgowy w Suwałkach żądanie pozwu uwzględnił w całości.

W sprzeciwie od tego nakazu pozwana Gmina O. domagała się oddalenia powództwa na koszt powódki.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Suwałkach oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to oparto o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną.

Od 1 czerwca 2007 r. R. D. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie opieki nad dziećmi pod firmą (...)W latach 2011-2014 wyżej wymieniona prowadziła przy tym (...)w O., korzystając z dotacji oświatowej, wypłacanej przez Gminę O. w oparciu o wnioski przedkładane do 30 dnia roku poprzedniego, z powyższego tytułu otrzymując w roku 2011 kwotę 354.684 zł, w roku 2012 – kwotę 322.213 zł, w roku 2013 – kwotę 269.748 zł i w roku 2014 – kwotę 332.739,50 zł. Tak wypłacone dotacje oświatowe były jednak zaniżone. Przy prawidłowej kalkulacji, dokonanej w oparciu o treść art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, uwzględniającej wydatki na jednego ucznia w przedszkolu publicznym zaplanowane w budżecie Gminy O. na dany rok budżetowy, przy uwzględnieniu rzeczywistej liczby dzieci w przedszkolu, bez pomniejszenia o opłaty za wyżywienie i opłaty dokonywane przez rodziców do stycznia 2014 r. włącznie i z pomniejszeniem o te opłaty od lutego 2014 r., winny one bowiem wynosić: w roku 2011 – 382.052,94 zł, w roku 2012 – 349.397,37 zł, w roku 2013 – 316.811,85 zł i w roku 2014 – 374.774,85 zł.

Kwoty wypłacone przez Gminę O. zostały przez R. D., prowadzącą (...)przeznaczone na:

- w roku 2011: wynagrodzenie pracowników, pochodne wynagrodzeń (składki na ubezpieczenia społeczne, fundusz pracy), podatek PIT-4, PIT-8AR, wydatki eksploatacyjne (woda, energia elektryczna, węgiel) i wydatki dotyczące wynajmu pomieszczeń na zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze;

- w roku 2012: wynagrodzenie pracowników, pochodne wynagrodzeń (składki na ubezpieczenia społeczne, fundusz pracy), podatek PIT-4, PIT-8AR, wydatki eksploatacyjne (woda, energia elektryczna, węgiel), zakupy wyposażenia, książek, pomocy dydaktycznych, remonty i wydatki dotyczące wynajmu pomieszczeń na zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze;

- w roku 2013: wynagrodzenie pracowników, pochodne wynagrodzeń (składki na ubezpieczenia społeczne, fundusz pracy), podatek PIT-4, PIT-8AR, wydatki eksploatacyjne (woda, energia elektryczna, węgiel) i wydatki dotyczące wynajmu pomieszczeń na zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze;

- w roku 2014: wynagrodzenie pracowników, pochodne wynagrodzeń (składki na ubezpieczenia społeczne, fundusz pracy), podatek PIT-4, PIT-8AR, wydatki eksploatacyjne (woda, energia elektryczna, węgiel), zakupy wyposażenia, książek, pomocy dydaktycznych, remonty i wydatki dotyczące wynajmu pomieszczeń na zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze.

Dnia 25 kwietnia 2018 r. R. D., prowadząca (...)w O., zbyła na rzecz (...) S.A. we W. wierzytelność odszkodowawczą wobec Gminy O., stanowiącą równowartość różnicy między wypłaconymi jej dotychczas dotacjami a dotacjami należnymi, obliczonymi zgodnie z ustawą z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami za lata 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015 i 2016. Umowa, w oparciu o którą zbycie wierzytelności nastąpiło miała charakter cesji powierniczej. Na jej podstawie (...) S.A. we W. nabyła przedmiotową wierzytelność w celu jej dochodzenia i zaspokojenia, zobowiązując się przy tym do prowadzenia działań zmierzających do odzyskania wierzytelności w imieniu własnym, lecz na rachunek R. D.. O zawarciu opisanej powyżej umowy (...) S.A. we W. zawiadomiła Gminę O. pismem z dnia 25 kwietnia 2018 r. Z kolei pismem z dnia 8 maja 2018 r. (...) S.A. we W.

wezwała Gminę O. do zapłaty kwoty 500.525,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi, wyjaśniając, iż na kwotę tę składa się niedopłata w związku z przyznaniem i wypłatą R. D. dotacji oświatowej za lata 2011-2016 w zaniżonej wysokości. W odpowiedzi na powyższe wezwanie, Gmina O. odmówiła zapłaty wskazanej w nim kwoty.

W latach 2011-2014 w Gminie O. funkcjonowało jedno przedszkole publiczne. Przygotowywano w nim posiłki nie tylko dla dzieci do niego uczęszczających, lecz także dla uczniów (...)w O..

Zasady udzielania i rozliczania dotacji w przedszkolach niepublicznych w Gminie O. w latach 2011-2014 regulowały kolejno: uchwała (...) Rady Miejskiej w O. z dnia 25 września 2009 r. w sprawie trybu udzielania i rozliczania dotacji, ustalenia stawek dotacji oraz zakresu i trybu kontroli wykorzystania dotacji udzielonej dla przedszkoli, innych form wychowania przedszkolnego oraz szkół podstawowych i gimnazjów zakładanych i prowadzonych na terenie Gminy O. inne niż jednostka samorządu terytorialnego i uchwała nr(...) Rady Miejskiej w O. z dnia 24 stycznia 2014 r. w sprawie trybu udzielania i rozliczania dotacji dla publicznych i niepublicznych jednostek oświatowych oraz trybu i zakresu kontroli prawidłowości ich wykorzystania. W obu ww. aktach przewidziano przy tym, że przedszkola niepubliczne otrzymują na każdego ucznia z budżetu gminy dotację w wysokości równej: a) 80% przez pierwsze 12 miesięcy od chwili spełnienia warunków ustawowych do otrzymania dotacji i b) 75% w kolejnych latach działalności – ustalonych w budżecie gminy wydatków bieżących, pomniejszonych o opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego oraz za wyżywienie, stanowiące dochody budżetu gminy, ponoszone w przedszkolu gminnym w przeliczeniu na jednego ucznia. Ponadto, w pierwszej z przywołanych wyżej uchwał przewidziano (§ 9), że w przypadku zmiany w trakcie roku budżetowego podstaw obliczania dotacji dla dotowanej jednostki, Burmistrz dokonuje weryfikacji kwoty dotacji należnej dla jednostki i odpowiednio, o ustaloną różnicę, zwiększa lub pomniejsza raty dotacji na kolejne miesiące danego roku kalendarzowego. O tak dokonanej weryfikacji kwoty dotacji burmistrz informuje przy tym osobę prowadzącą jednostkę do końca miesiąca, w którym dokonano takiej weryfikacji. W uchwale tej (§ 10) przewidziano też, że kwota dotacji udzielonej w roku kalendarzowym dla jednostki podlega rozliczeniu poprzez: 1) przedstawienie przez osobą prowadzącą jednostkę: a) informacji o faktycznej ilości uczniów w każdym miesiącu roku kalendarzowego i b) informacji rocznej o wydatkach bieżących jednostki, w tym o wydatkach, na które wykorzystano dotację roczną, składanej do dnia 15 stycznia następnego roku kalendarzowego, 2) ostateczne ustalenie dotacji należnej na rzecz jednostki w roku budżetowym, 3) ocenę, czy poniesione wydatki są wydatkami zgodnymi z przeznaczeniem dotacji i 4) ustalenie przypadającej na rzecz gminy należności z tytułu zwrotu dotacji, bądź ustalenie kwoty zobowiązania gminy z tytułu uzupełnienia dotacji udzielonej o różnicę między dotacją udzieloną a dotacją należną na rok kalendarzowy. Analogiczne zapisy znalazły się w drugiej z przywołanych wyżej uchwał, gdzie przewidziano (§ 6), iż w przypadku zmiany w trakcie roku budżetowego podstaw obliczania dotacji dla dotowanej jednostki, dokonuje się weryfikacji kwoty dotacji należnej dla jednostki i odpowiednio, o ustaloną różnicę, zwiększa lub pomniejsza raty dotacji na kolejne miesiące danego roku kalendarzowego, poczynając od miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiły zmiany, przy czym o tak dokonanej weryfikacji Burmistrz informuje pisemnie osobę prowadzącą jednostkę do końca miesiąca, w którym dokonano takiej weryfikacji. W uchwale tej (§ 9) przewidziano również, że kwota dotacji udzielonej w roku kalendarzowym dla jednostki podlega rozliczeniu poprzez: 1) przedstawienie przez osobę prowadzącą jednostkę: a) informacji o faktycznej ilości uczniów w każdym miesiącu roku kalendarzowego i b) informacji o wykorzystaniu rocznej dotacji, składanej do dnia 15 stycznia następnego roku kalendarzowego, 2) ostateczne ustalenie dotacji należnej na rzecz jednostki w roku budżetowym, 3) ocenę, czy poniesione wydatki są wydatkami zgodnymi z przeznaczeniem dotacji i 4) ustalenie przypadającej na rzecz gminy należności z tytułu zwrotu dotacji, bądź ustalenie kwoty zobowiązania gminy z tytułu uzupełnienia dotacji udzielonej o różnicę między dotacją udzieloną a dotacją należną na rok budżetowy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji wywiódł, że powódce przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie z uwagi na skuteczność umowy cesji wierzytelności ujętej w pozwie. Przyjął jednak, że jej żądanie nie było uzasadnione. Sąd Okręgowy stwierdził bowiem, że w sprawie nie zaktualizowały się przesłanki z art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c.

Podkreślił, że pozwaną i poprzedniczkę prawną powódki łączył stosunek zobowiązaniowy, wynikający z art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, w brzmieniu obowiązującym w okresie, którego dotyczyło żądanie pozwu. Posiłkując się przy tym wyliczeniami, opiniującej w sprawie biegłej sądowej M. J., zawartymi w wariantcie II opinii zasadniczej i zestawiając je z danymi dotyczącymi się wysokości dotacji wypłaconej przez pozwaną poprzedniczkę prawnej powódki za lata 2011-2014, Sąd Okręgowy przyjął, że owe wypłacone dotacje zostały zaniżone (w roku 2011 o 27.368,94 zł, w roku 2012 o 27.184,37 zł, w roku 2013 o 47.063,85 zł, a w roku 2014 o 42.035,35 zł, tj. łącznie o 143.652,51 zł). W efekcie wywiódł, że swoje zobowiązanie, wynikające z art. 90 ustawy o systemie oświaty, pozwana wykonała nienależycie. W ocenie Sądu Okręgowego, nie oznacza to jednak, że po stronie poprzedniczki prawnej powódki powstała szkoda i to w wysokości 143.652,51 zł. Zaistnienia takiej szkody (rozumianej jako następstwo utraty świadczenia) powódka, zdaniem Sądu, udowodnić bowiem nie zdołała.

Sąd Okręgowy podkreślił, że niewykonanie przez jednostkę samorządu terytorialnego zobowiązania, określonego w art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty, może wpływać negatywnie na interesy majątkowe organu prowadzącego przedszkole z uwagi na fakt, że dotowana działalność może być prowadzona w interesie prywatnym osoby prowadzącej przedszkole niepubliczne (choćby w postaci zysku). Wskazał nadto, że skoro po spełnieniu przesłanki określonej w art. 90 ust. 2 b wspomnianej ustawy udzielenie dotacji było obligatoryjne, to osoba prowadząca przedszkole niepubliczne mogła działać w zaufaniu do jej otrzymania i zaufanie to co do zasady zasługuje na ochronę. Zdaniem Sądu Okręgowego, uproszczeniem jest jednak przyjęcie, że niewypłacona kwota dotacji stanowi szkodę „samoistną” w majątku podmiotu prowadzącego przedszkole niepubliczne. Sąd zauważył, że konstrukcja szkody „samoistnej” w żaden sposób nie koreluje z pojęciem szkody z art. 361 § 2 k.c., w którym mowa jest wyłącznie o szkodzie w postaci straty i o szkodzie w postaci utraconych korzyści. Stąd też, dochodząc roszczenia odszkodowawczego powódka winna była wykazać nie tylko to, że jej poprzedniczkę prawnej wypłacono dotacje oświatowe w zaniżonej wysokości, ale i to, że wskutek powyższego poprzedniczka ta doznała szkody w postaci straty (czyli zmniejszenia aktywów lub wzrostu pasywów w majątku poprzedniczki prawnej powódki, tj. rzeczywistego uszczerbku w tymże majątku) lub utraconych korzyści (czyli tej części majątku poprzedniczki prawnej powódki, o którą jego aktywa się nie powiększyły lub pasywa nie zmniejszyły). Żadnego dowodu na te okoliczności powódka natomiast nie zaoferowała. Powódka nie wykazała także, aby zadanie publiczne wykonano w taki sposób i w takim stopniu, w jakim byłoby wykonane przy wykorzystaniu dotacji, której realizujący zadanie mógł zasadnie oczekiwać.

Uznając zatem, że powódka nie wykazała, by w następstwie niewypłacenia jej poprzedniczkę prawnej przez pozwaną dotacji oświatowej za lata 2011-2014 w należnej wysokości, po stronie tejże poprzedniczki powstała szkoda, Sąd Okręgowy oddalił powództwo. Dodał przy tym, że analogicznie ocenić należałoby żądanie pozwu, gdyby za jego podstawą prawną przyjąć art. 415 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., zaś nienależyte wykonanie przez pozwaną zobowiązania wynikającego z art. 90 ustawy o systemie oświaty traktować jako czyn niedozwolony. W tym wypadku zaistnienie po stronie poprzedniczki prawnej szkody na skutek niewypłacenia dotacji oświatowej za lata 2011-2014 także uznać należałoby bowiem za nieudowodnione.

Końcowo, Sąd I instancji wskazał, że roszczenia dochodzonego w sprawie niniejszej nie należy kwalifikować jako roszczenia związanego z działalnością gospodarczą prowadzoną przez poprzedniczkę prawną powódki.

O kosztach procesu rozstrzygnął zgodnie z art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożyła powódka, która zaskarżyła go w części oddalającej jej powództwo ponad kwotę odsetek za okres poprzedzający datę 8 maja 2018 r., a także w części rozstrzygającej o kosztach i zarzuciła Sądowi Okręgowemu:

1. naruszenie art. 471 k.c. w zw. z art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (w brzmieniu obowiązującym w latach 2011 - 2014) i w zw. z art. 361 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i oddalenie powództwa, mimo że z ustaleń Sądu wynika utracenie przez R. D. korzyści majątkowej w postaci należnej jej a nie wypłaconej kwoty dotacji;

2. naruszenie art. 361 § 2 k.c. w zw. art. 126 i art. 251 ustawy o finansach publicznych poprzez przyjęcie, że kwota zaniżenia dotacji oświatowej nie stanowi utraconej korzyści mimo, że dotacja stanowi bezzwrotne przysporzenie majątkowe w momencie jego dokonania, a obowiązek jej zwrotu ma jedynie charakter hipotetyczny;

3. naruszenie art. 6 k.c. poprzez nałożenie na powódkę obowiązku dowodzenia innej szkody, niż kwota nieotrzymanego świadczenia i nieuwzględnienie faktu, że to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia ewentualnej przyczyny rezerwowej, wyłączającej jego odpowiedzialność;

4. naruszenie art. 230 k.p.c. w zw. z art. 251 ust. 4 u.f.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powódka nie dowiodła, że zadanie publiczne zostało wykonane przez R. D. w taki sposób i w takim stopniu, w jakim byłoby wykonane przy wykorzystaniu dotacji, której realizujący zadanie mógł zasadnie oczekiwać, jeśli nie było sporne między stronami, iż w latach 2011-2014 prowadziła niepubliczne przedszkole, realizowała zadanie własne Gminy, zapewniała edukację, opiekę i wychowanie określonej liczbie uczniów;

5. sprzeczność ustaleń z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w tym informacjami o rozliczeniu dotacji, opinii biegłej, zeznań świadków i przyjęcie, że R. D. w latach 2011-2014 nie zrealizowała celu dotacji, tj. nie realizowała zadań przedszkola w zakresie kształcenia, wychowania i opieki, w tym profilaktyki społecznej;

6. sprzeczność ustaleń z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w tym opinią biegłego poprzez przyjęcie, że powódka nie dowiodła wysokości szkody.

W oparciu o powyższe, powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 76.161,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 8 maja 2018 r. do dnia zapłaty oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za pierwszą instancję. Domagała się także zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi pozwana Gmina wniosła o oddalenie apelacji powódki na koszt tej ostatniej.

SĄD APELACYJNY USTALIŁ I ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Apelacyjny skorzystał z możliwości jaką przyznaje mu art. 374 k.p.c. i rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym. Żadna ze stron niniejszego procesu nie wniosła bowiem o przeprowadzenie rozprawy, a dostępny w sprawie materiał dowodowy, wsparty dodatkowo stanowiskami obu stron, ujawnionymi odpowiednio w apelacji powódki oraz odpowiedzi na tę apelację, złożonej przez stronę pozwaną, pozwolił Sądowi Apelacyjnemu na wniosek, że przeprowadzenie rozprawy apelacyjnej przed wydaniem wyroku nie było konieczne.

Przechodząc do oceny zarzutów, stawianych w apelacji powodowej spółki w pierwszym rzędzie wskazać trzeba, że Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, albowiem znalazły one właściwe oparcie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym, rozważonym i ocenionym w zgodzie ze wskazaniami art. 233 § 1 k.p.c. Zaaprobował także wnioski wyprowadzone z tego materiału, a co za tym idzie – ocenę prawną powództwa jako bezzasadnego.

Słusznie przyjął bowiem Sąd Okręgowy, że powódka nie wywiązała się z obowiązku wykazania istnienia wszystkich przesłanek z art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c., warunkujących odpowiedzialność odszkodowawczą jej przeciwniczki procesowej. Nie zdołała ona bowiem wykazać szkody, której wyrównania domagała się w toku niniejszego procesu, a

którą utożsamiała z uzyskaniem przez jej poprzedniczkę prawną (tj. R. D., prowadzącą (...)w O.) dotacji oświatowych za lata 2011-2014 w wysokości niższej od należnej.

Odniesienia w tym miejscu wymaga, że przepisy Kodeksu cywilnego nie wprowadzają ogólnej, całościowej definicji szkody. Pojęcie to ma charakter doktrynalny. W literaturze i orzecznictwie szkoda najczęściej definiowana jest jako uszczerbek w dobrach poszkodowanego, poniesiony wbrew jego woli, który oznacza niekorzystną zmianę, wywołaną w takich dobrach. Podkreśla się bowiem, że zastrzeżenie, iż szkoda pojawia się wbrew woli osoby poszkodowanej, pozwala na odróżnienie jej od zmian wywołanych w dobrach danej osoby dobrowolnie (por. Komentarz do art. 361 k.c. [w:] Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 353-626 pod red. M. Gutowskiego, dostęp Legalis). Przy czym, w myśl art. 361 § 2 k.c. szkoda może przybrać dwojaką postać – może ona obejmować straty, które poszkodowany poniósł bądź też utracone korzyści, które mógłby on osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono.

Co jednak znamienne, szkoda w postaci utraconych korzyści – na którą powołuje się powódka w uzasadnieniu swej apelacji – musi zostać wykazana przez poszkodowanego z tak dużym prawdopodobieństwem, aby – w świetle doświadczenia życiowego – zasadnym było przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście wystąpiła, jako typowe następstwo zdarzeń w zaistniałym układzie stosunków i warunków oraz zwyczajnym biegu rzeczy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2021 r., I (...) 161/21). W realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać, aby powódka to wykazała.

Jakkolwiek bowiem z przeprowadzonego na potrzeby niniejszego postępowania dowodu z opinii biegłej sądowej M. J. wynika, że pozwana Gmina, w objętym sporem okresie, zaniżyła kwotę należnej poprzedniczce prawnej powódki dotacji o kwotę 143.652,51 zł, powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie spowodowało jednak niejako automatycznie – jak wywodzi to skarżąca, powołując się w tej mierze na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2020 r., zapadły w sprawie V CSK 502/18 – powstania po stronie jej poprzedniczki prawnej szkody. Wprawdzie w przywołanym judykacie Sąd Najwyższy wskazał, że za szkodę uznać można już samo nieotrzymanie świadczenia publicznoprawnego w należnej wysokości, z pola widzenia nie można jednak tracić, iż w najnowszym orzecznictwie (por. wyrok z dnia 15 czerwca 2022 r., (...) 380/22) Sąd Najwyższy odrzucił pogląd, wedle którego wysokość poniesionej szkody, w każdym przypadku, równa jest różnicy pomiędzy dotacją hipotetycznie należną a rzeczywiście wypłaconą. Sąd Najwyższy akcentował przy tym, że źródłem szkody jest co prawda niewypłacenie właściwej kwoty dotacji, tym niemniej brak jest podstaw do mechanicznego zrównania kwoty niedopłaty z wielkością doznanego przez poszkodowanego uszczerbku majątkowego. Wywiódł bowiem, że ustalanie wysokości szkody w powyższy sposób stwarzałoby ryzyko naruszenia zasady kompensacji szkody i prowadziłyby do uzyskania przez beneficjenta sumy, odpowiadającej niewypłaconej wcześniej dotacji, przy czym suma ta, jako odszkodowanie, nie podlegałaby rygorom właściwym dla dotacji, a więc konieczności stosownego rozliczenia się z jej wydatkowania na określone cele. W rezultacie Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że niewypłacenie przez podmiot publicznoprawny odpowiedniej kwoty dotacji stanowi jedynie źródło szkody (zdarzenie szkodzące), co oznacza, że poszkodowany nadal, na ogólnych zasadach, zobowiązany jest do wykazania, że poniósł on szkodę w określonej wysokości. Sąd Najwyższy skonkludował, że szkodą nie jest więc samo nieotrzymanie świadczenia publicznoprawnego w należnej wysokości.

W wyroku tym Sąd Najwyższy zwrócił również uwagę, że w ramach procesu o odszkodowanie niezbędnym jest wykazanie np., że w celu realizacji zadań oświatowych, które winny zostać sfinansowanego z dotacji, prowadzący daną placówkę, z uwagi na niewypłacenie mu dotacji w prawidłowej wysokości, zaangażował jakieś inne środki, co spowodowało doznanie przez niego określonego uszczerbku majątkowego.

Na uwagę zasługuje także pogląd, wyrażony w wyroku z dnia 4 marca 2022 r., wydanym w sprawie II CSKP 61/22, w którym Sąd Najwyższy wskazał, że poniesiona szkoda może odpowiadać różnicy między dotacją należną a dotacją wypłaconą, jeśli okaże się, że beneficjent dotacji w rzeczywistości wykonał wszelkie zadania, na które miał otrzymać dotację w pełnej wysokości, ponosząc przy tym koszt takich zadań ze swych własnych środków i substytuując w ten sposób nieotrzymaną część dotacji.

Dostępny w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że powódka okoliczności takich nie wykazała. Mało tego – i co słusznie akcentował też Sąd I instancji – nie podjęła ona nawet próby ich wykazania. Powódka (także na etapie postępowania odwoławczego) ograniczyła się bowiem do stwierdzenia, że doznana w sprawie szkoda polega na utracie, należnej jej poprzedniczce prawnej, części dotacji. To zaś – w świetle powyższych uwag – nie mogło zostać uznane za wystarczające dla uwzględnienia żądania jej pozwu.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia apelacji powódki, Sąd Apelacyjny, działając w oparciu o art. 385 k.p.c., apelację tę oddalił.

O kosztach postępowania odwoławczego orzekł zaś na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu § 2 pkt 6 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

(...)